କୁଳପତି, ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ଏସ୍. କେ. ଘୋଷ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

[ମେହେର ଚାନ୍ଦ ମହାଜନ, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ, ମୁଖାର୍ଜିୟା,

ଏସ୍. ଆର୍. ଦାସ, ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ ଏବଂ ଘୁଲାମ୍ ହସନ୍, ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୃନ୍ଦ।]

ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 - ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ - ନିଜକୁ ଏକ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭାବରେ ଗଠନ କରିପାରିବେ କି - ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ପ୍ରସ୍ତାବ - ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ବୈଠକ ବିଜ୍ଞପ୍ତିର ବୈଧତା - ଉଚିତ ନୋଟିସର ଅଭାବ ଛାଡ କରାଗଲା - ଆଇନର ଭାବନା ସହିତ ବାସ୍ତବ ଅନୁପାଳନ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ବାର ଜଣ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ର ଦୁଇଟି ବୈଠକ ହୋଇଥିଲା । ଉଭୟ ବୈଠକର ଉପଯୁକ୍ତ ବିଜ୍ଞପ୍ତି *ସମସ୍ତ* ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ଗୋଟିଏ ବୈଠକରେ ଯୋଗ ଦେଇନଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ଅନ୍ୟ ବୈଠକରେ ଯୋଗ ଦେଇନଥିଲେ । ତ୍ରୁଟିଟି ଥିଲା ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ବିଷୟବସ୍ତୁ କୌଣସି ବୈଠକର କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଉଭୟ ନୋଟିସ୍ ର କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀରେ ଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଥିଲା "ଅନ୍ୟ ବିଷୟ, ଯଦି ଥାଏ" । ଏହି ବିଷୟବସ୍ତୁରେ ପରୀକ୍ଷା କାଗଜପତ୍ରର ଗୁପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ଏବଂ ଫଳାଫଳ ବାତିଲ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ଉଭୟ ସମୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ସର୍ବସମ୍ମତିକ୍ରମେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଦୁଇଟି ମାମଲାରେ ନୋଟିସ୍ ର ଅଭାବ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଅବୈଧ କରିଦେଇଛି ଏବଂ ଫଳାଫଳ ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ କୁ ଆଦେଶ ଦେଇ ଏକ *ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ* ଜାରି କରିଛନ୍ତି:

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଯେ ଯଥାର୍ଥ ବିଜ୍ଞପ୍ତିର ଅଭାବକୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଛାଡ଼ କରାଯାଇପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଦୁଇ ଜଣ ଅନୁପସ୍ଥିତ ବ୍ୟକ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ବୈଠକରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ଏକ ବୈଠକର ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଭୟ ଅବସରରେ ସର୍ବସମ୍ମତି ଥିଲା । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଦ୍ଧତି ଅପେକ୍ଷା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଯଦି ଆଇନର ଭାବନା ଏବଂ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଯଥେଷ୍ଟ ଅନୁପାଳନ ହୁଏ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଦ୍ଧତିରେ ଏକ ଅନାବଶ୍ୟକ ତ୍ରୁଟି କାରଣରୁ ଅନ୍ୟଥା ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଏବଂ ବୈଧ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ପରାସ୍ତ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ଅନୁଚିତ । ଯେହେତୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଡକାଯାଇଥିବା ବୈଠକରେ ବିନା ଆପତ୍ତିରେ ବାସ୍ତବ ଉପସ୍ଥିତି ଥିଲା ଏବଂ ଉଭୟ ଅବସରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସର୍ବସମ୍ମତି ଥିଲା, ଦୁଇଟି ସଂକଳ୍ପ ଅବୈଧ ନୁହେଁ କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟରେ ପୃଥକ ଭାବରେ ଯାହା ବିଚାର କରାଯାଇପାରେ, ଯଦି ତ୍ରୁଟି ଥାଏ, ତାହା ସେତେବେଳେ ଉପଚାର ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଦୁଇଟି ଯାକ ଏକତ୍ର ପାଠ କରାଯାଏ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ ।

ଆହୁରି *କୁହାଯାଇଥିଲା* ଯେ ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଛି, ସେଥିରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଏକ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭାବରେ ନିଜକୁ ଗଠନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବିଚାରରେ ଏହି ବିଷୟ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଛି, ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିମତା ଏବଂ ବିଚକ୍ଷଣତାକୁ ବଦଳାଇବା ଆଇନ ଅଦାଲତର କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ନଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଏକ *ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ* ଜାରି କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ରାଧା କିଶନ ଜୟକିଶନ ବନାମ *ପୌରପାଳିକା ସମିତି, ଖଣ୍ଡୱା* (61 ଆଇ.ଏ. 125) ଏବଂ *ୟଙ୍ଗ* ବନାମ *ଲେଡିଜ୍ ଇମ୍ପେରିଆଲ୍ କ୍ଲବ୍* (89 ଏଲ.ଜେ.କେ.ବି. 563) ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନସଂଖ୍ୟା 7/1952 ।

ବିବିଧ ନ୍ୟାୟିକ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 80/1951 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 9 ଏବଂ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1951ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନଥି ଉପରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 15/1951 ରେ 20 ଅଗଷ୍ଟ, 1951ର ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ଡ. ବକ୍ସି ଟେକ ଚାନ୍ଦ* (ତାଙ୍କ ସହିତ *ଜି. ସି. ମାଥୁର ଏବଂ ଏଚ. ମହାପାତ୍ର*) ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1-8, 10-16, 18-23 ଏବଂ 25-34 ଙ୍କ ପାଇଁ *ଏନ୍. ସି. ଚାଟାର୍ଜୀ* (ତାଙ୍କ ସହିତ *ଭି. ଏସ୍. ସାହନୀ* ଏବଂ *ଆର୍. ପଟ୍ଟନାୟକ*) ।

1954 ଜାନୁଆରୀ 15 । ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବୋଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା -

ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର କୁଳପତି ଏବଂ ଏଥି ସହିତ ଜଡିତ ଅନ୍ୟ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ *ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ* ଦାବି କରି ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ଓଡ଼ିଶାର କେତେକ ଛାତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକଙ୍କ ନିକଟରେ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନରୁ ଏହି ଆବେଦନଟି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ।

ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ତରଫରୁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ଅଙ୍ଗୀକାର ପତ୍ର ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଥିବା ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାଂଶ ବ୍ୟବହାରିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ହରାଇଛନ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ଦୁଇଟି ନୀତିଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ରହିଛି । ଏହି କାରଣରୁ, ଯେଉଁ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ଉତ୍ପନ୍ନ, ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ ।

ତଥ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା । ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରଥମ ଏମ.ବି.ବି.ଏସ. ପରୀକ୍ଷାରେ ଶରୀର ଗଠନ ବିଜ୍ଞାନକୁ ଏହାର ଏକ ବିଷୟ ଭାବେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପରୀକ୍ଷାକୁ ତିନୋଟି ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ତତ୍ତ୍ୱଗତ ଅଂଶଟି, ଯାହା ଲିଖିତ ଥିଲା, ତାହା 1951 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 9 ଏବଂ 10

ତାରିଖ ପାଇଁ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । 19 ତାରିଖ ପାଇଁ ପ୍ରାୟୋଗିକ ଏବଂ 20 ତାରିଖ ପାଇଁ ମୌଖିକ ପରୀକ୍ଷା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା ।

9 ତାରିଖ ସକାଳ 7 ଟାରେ, ପରୀକ୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ସିନେଟ୍ ର ଜଣେ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଗୁପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଛି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଏକ କାଗଜ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯାହାର ଶୀର୍ଷକ ଥିଲା "ସଙ୍କେତ"। ସେ ତୁରନ୍ତ ସିନେଟ୍ ର ଅନ୍ୟ ତିନି ଜଣ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି "ସଙ୍କେତ" ର ନକଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲେ । ଏହି ତିନି ଜଣ ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥଦାସ, ଓଡ଼ିଶାର ସାର୍ବଜନୀକ ଶିକ୍ଷା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଧାନ ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଲିଙ୍ଗରାଜ ମିଶ୍ର । ସେହି ସମୟରେ କୁଳପତିଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତାରିଖ ଅନୁଯାୟୀ ପରୀକ୍ଷା ଚାଲିଥିଲା ।

19 ତାରିଖରେ କୁଳପତିଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସେ ତୁରନ୍ତ ମେଡିକାଲ କଲେଜର ଅଧକ୍ଷ ଲେଫ୍ଟନାଣ୍ଟ କର୍ଣ୍ଣେଲ ପାପତଲାଙ୍କୁ ଏହି ବିଷୟକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ । ଏହା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଲେଫ୍ଟନାଣ୍ଟ କର୍ଣ୍ଣେଲ ପାପତଲା 20 ତାରିଖରେ ଏକ ରିପୋର୍ଟ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ସେ "ସଙ୍କେତ" ଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରଶ୍ନପତ୍ର ସହିତ ତୁଳନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମାନତା ଏକ ଗୁପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଏହି ଉପସଂହାରକୁ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି   ଦର୍ଶାଇଥିଲା ।

ଏପରି ଘଟିଥିଲା ଯେ ଅନ୍ୟ କେତେକ ବିଷୟ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ 21 ତାରିଖରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ର ଏକ ସାଧାରଣ ବୈଠକ ଡକାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀରେ ନଥିଲା କିନ୍ତୁ ଶେଷ ବିଷୟଟି ଥିଲା, "ଅନ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ, ଯଦି କିଛି ଥାଏ" ।

କୁଳପତି ଅଧକ୍ଷତା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯାହା ଘଟିଥିଲା ସେ ଉପସ୍ଥିତ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଥିଲେ । ବୈଠକ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ 21 ତାରିଖରେ ସେ ଏ ବିଷୟରେ ଏକ ଟିପ୍ପଣୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିସାରିଥିଲେ । ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ପରେ ଟିପ୍ପଣୀ ସମାପ୍ତ ହେଲା -

"ଯଦିଓ ବିଷୟଟି କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀରେ ନାହିଁ, ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇସାରିଥିବା ଏମ୍.ବି.ବି.ଏସ. ର ଫଳ ପ୍ରକାଶନ ପୂର୍ବରୁ ଯେହେତୁ ଏହା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଜରୁରୀ ବିଷୟ, ଏହି ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ମୁଁ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି ।"

ପରୀକ୍ଷାର ଫଳାଫଳ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରୁଥିବା ପରୀକ୍ଷକ ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ରିପୋର୍ଟ 21 ତାରିଖ ସକାଳେ ବୈଠକର କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ସତ ତିରିଶି ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଉକ୍ତ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ହାଜର   ହୋଇଥିଲେ । ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଲିଖିତ ପରୀକ୍ଷାରେ ସତେଇଶି ଜଣ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଦଶ ଜଣ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଦଶ ଜଣ, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ (ଏଗାର ଜଣ) ପ୍ରାୟୋଗିକ ଏବଂ *ମୌଖିକ ପରୀକ୍ଷାରେ* ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ସତ ତିରିଶି ଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏଗାର ଜଣ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଛବିଶି ଜଣ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ । ପାସ୍ କରିଥିବା ଛବିଶ ଜଣ ଏବଂ ବିଫଳ ହୋଇଥିବା ଆଠଜଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା *ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ* ପାଇଁ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା: ମୋଟରେ ଚଉତିରିଶ ଜଣ ।

ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ଲେଫ୍ଟନାଣ୍ଟ କର୍ଣ୍ଣେଲ ପାପତଲାଙ୍କ କଥା ସବିସ୍ତାର ଶୁଣିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ତିନି ଜଣ ଯଥା ଶ୍ରୀ ଭୈରବ ଚନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି, ଯିଏ ପ୍ରଥମେ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ, ଏମ.ବି.ବି.ଏସ ର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ପରୀକ୍ଷକ ଡକ୍ଟର ଆର. କେ. ମହାନ୍ତି ଏବଂ ପରୀକ୍ଷକ ମଣ୍ଡଳୀର ସଭାପତି ଡକ୍ଟର ଏସ୍. ଏମ୍. ବାନାର୍ଜୀ ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କଲେ । (ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ର ଦୁଇ ଜଣ ସଦସ୍ୟ ଯଥା ଲେଫ୍ଟନାଣ୍ଟ କର୍ଣ୍ଣେଲ ପାପତଲା ଏବଂ ସାଧାରଣ ଶଲ୍ୟ ଚିକିତ୍ସକ ଡକ୍ଟର ଏସ୍. ଏନ୍. ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ଶରୀର ଗଠନ ବିଜ୍ଞାନରେ ବିଶେଷଜ୍ଞ ଥିଲେ) ପ୍ରାୟ ଛଅ ଘଣ୍ଟା ଧରି ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ସଯତ୍ନ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ଉପସ୍ଥିତ ସଦସ୍ୟମାନେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରସ୍ତାବ ପାରିତ କରିଥିଲେ:

"ତଦନ୍ତ ପରେ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଶରୀର ଗଠନ ବିଜ୍ଞାନ ପରୀକ୍ଷାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଗୁପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଛି ଏବଂ ଶରୀର ଗଠନ ବିଜ୍ଞାନ ପରୀକ୍ଷାର ଫଳାଫଳ ବାତିଲ ହେବ ଏବଂ ଏହି ବିଷୟରେ ଆଉ ଏକ ପରୀକ୍ଷା 7 ମେ, 1951 ରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ ।"

ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ବାର ଜଣ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ । ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ଶିକ୍ଷା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଧାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଏହି ବୈଠକରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ଉପସ୍ଥିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ସର୍ବସମ୍ମତିକ୍ରମେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ ଯେ ବୈଠକରେ ବିଚାର କରାଯିବାକୁ ଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଏହା ଗୋଟିଏ ବୋଲି ଶ୍ରୀ ପ୍ରଧାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି ସେହି ଆଧାରଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଯାହା ଉପରେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବର ବୈଧତା ଉପରେ ଆକ୍ଷେପ କରାଯାଇଛି ।

ସଫଳ ପ୍ରାର୍ଥୀମାନେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବ ବିରୋଧରେ ପ୍ରତିବାଦ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ କୁ ଏହାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ପୁନର୍ବିଚାର କରିବାକୁ କହିଥିଲେ । ଏହା 26 ତାରିଖର ଥିଲା। ଅନ୍ୟ ବିଷୟ ଗୁଡିକ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ 28 ତାରିଖ ପାଇଁ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ର ଆଉ ଏକ ବୈଠକ କୁଳପତି ପୂର୍ବରୁ ଡାକିଥିଲେ । ପୁଣି ଥରେ, ଏହାକୁ କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀରେ ରଖାଯାଇ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ କୁଳପତି ଏହାକୁ ପୂର୍ବ ଭଳି *ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ* ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ପୁନର୍ବାର, ବାର ଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏଗାର ଜଣ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏଥର ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ଡକ୍ଟର ଏମ୍. ମାନସିଂହ, ଯିଏ ପୂର୍ବ ସଂକଳ୍ପକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ । ପୂର୍ବତନ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଧାନ ଏହି ବୈଠକରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ପାଇଁ ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସର୍ବସମ୍ମତ ଥିଲା ଏବଂ ସମସ୍ତ ଏଗାର ଜଣ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତାବର ସମୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ ଯେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପୁନର୍ବାର ବିଚାର କରାଯିବ ବୋଲି ଡକ୍ଟର ମାନସିଂହ, ଯିଏ ସେଠାରେ ନଥିଲେ, ଜାଣି ନଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟାଧୀଶମାନେ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ଦୁଇଟି ମାମଲାରେ ନୋଟିସ୍ ର ଅଭାବ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଅବୈଧ କରିଦେଇଛି । ସେମାନେ ସ୍ୱୟଂ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଯଦିଓ ପ୍ରମାଣ କିଛି ଗୁପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ହେବାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ସୂଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ, ତଥାପି "ଲିକ୍ ର ପ୍ରଶସ୍ତତା ଏବଂ ପରିମାଣର ପ୍ରମାଣ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ପାଇଁ ଏପରି କଠୋର ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ କରିବାର କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ନଥିଲା"। ସେମାନେ

କହିଥିଲେ ଯେ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ଅଯୌକ୍ତିକ ଭାବରେ ଏବଂ ଉଚିତ ମାମଲା ବିନା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଫଳାଫଳ ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ କୁ ଆଦେଶ ଦେଇ ଏକ *ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ* ଜାରି କରିଥିଲେ ।

କୁଳପତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆବେଦନ ।

ପରୀକ୍ଷାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା, ଫଳାଫଳ ଯାଞ୍ଚ କରିବା, ଉପଯୁକ୍ତ କାରଣ ପାଇଁ ଏକ ପରୀକ୍ଷାକୁ ଅବୈଧ କରିବା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ ପୁନଃ ପରୀକ୍ଷା ଆଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ର ଅଧିକାର ବିବାଦୀୟ ନଥିଲା । ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦୃଷ୍ଟିରୁ କେବଳ ଦୁଇଟି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ।

ନୋଟିସ୍ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ଏକ ସଂସ୍ଥାର ଜଣେ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନୋଟିସ୍ ଦେବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବାର ପ୍ରଭାବ ବିଷୟରେ ଅନେକ ଇଂରାଜୀ ପ୍ରାମାଣିକ, ବିଶେଷ କରି *ରାଧା କ୍ରିଷନ ଜୟକିଶନ* ବନାମ *ପୌରପାଳିକା ସମିତି, ଖଣ୍ଡୱା*[1] ରେ ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ୍ ଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ ସାଧାରଣ ନୀତିକୁ ସବିସ୍ତାର ପରୀକ୍ଷା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି କାରଣ, ଆମ ମତରେ ଏହି ମାମଲା ଏହାର ନିଜସ୍ୱ ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ । ଏହା ଉଚିତ ହୋଇପାରେ ଯେ ଯେତେବେଳେ ନୋଟିସ ବିଷୟରେ ଏକ ବିଧାନ ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଏଡ଼ାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଅଣଦେଖା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ, ଯଦିଓ ଆମେ ଅନୁସନ୍ଧାନରୁ ବିରତ ହେଉନାହୁଁ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଗଠିତ ହୋଇଥିବା ଏକ ଅଣ-ବୈଧାନିକ ସଂସ୍ଥାକୁ ନୋଟିସ୍ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ କି, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ନିୟମର କୌଣସି କୋହଳ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ମାମଲା ଗୁଡ଼ିକରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କଠୋର ନିୟମର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଯଦିଓ ଏକ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପରି ଏକ ନିଗମିତ ସଂସ୍ଥା ଏକ ଆଇନଗତ ସଂସ୍ଥା, ଏହାର କୌଣସି କ୍ରିୟାଶୀଳ ଚିତ୍ତ କିମ୍ବା ସ୍ୱର ନାହିଁ । ଏହା କେବଳ ଏକ ଔପଚାରିକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦ୍ୱାରା ଯଥାରୀତି ଉପାୟରେ ଏହାର ଇଚ୍ଛାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାର ସମ୍ବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଢଙ୍ଗରେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ବିଚାର, ବହନ ଏବଂ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା ପ୍ରସ୍ତାବ ଦ୍ୱାରା କେବଳ ଏହାର ଏକୀକୃତ କ୍ଷମତାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ । ଯଦି ଏହାର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଡକାଯାଇଥିବା ବୈଠକରେ ଏପରି ପ୍ରସ୍ତାବ ଆଗତ ଏବଂ ପାରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ତେବେ ବୈଠକରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହକଦାର ସଂସ୍ଥାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ନୋଟିସ୍ ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ଯୋଗ ଦେଇପାରିବେ ଏବଂ ନିଜର ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ । ପୃଥକ ଭାବରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ମତି ଏକ ବୈଠକର ସମ୍ମତି ସହିତ ସମାନ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ସଂସ୍ଥା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଯାହାଙ୍କୁ ନେଇ ଏହା ଗଠିତ । ତେଣୁ, *ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ* ଜଣେ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉପଯୁକ୍ତ ନୋଟିସ୍ ଦେବାରେ ଅବହେଳା ବୈଠକକୁ ଅବୈଧ କରିବ ଏବଂ ଫଳରେ ଏହା ସେହି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଅବୈଧ କରିବ ଯାହା ଏଥିରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଅନୁମାନ କରାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହା କେବଳ

([1]) 61 ଆଇ. ଏ. 125

ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ସମ୍ବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ କଠୋରତା ଲାଗୁ କରାଯାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥା ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ସଂସ୍ଥାର ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଏହାର ସମ୍ବିଧାନ ଏବଂ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା, ଅଧିକ ବିସ୍ତାର ଏବଂ ନମନୀୟତାର ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସ୍ଥିତି ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲା ଏହାର ନିଜସ୍ୱ ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ କୌଣସି ସାର୍ବଜନୀନ ନିୟମ ସ୍ଥିର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ; ଏହା ମଧ୍ୟ ଭଲ ହୋଇପାରେ ଯେ ସମାନ ସଂସ୍ଥାରେ କିଛି ବିଷୟ, ଯେପରିକି ନିୟମିତ ବିଷୟ ଗୁଡିକ, ଅନ୍ୟ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ସହଜରେ ଏବଂ କମ୍ ଔପଚାରିକତା ସହିତ ସମାଧାନ କରାଯାଇପାରିବ । ଏ ସବୁ ସଂସ୍ଥାର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଏହାର ନିୟମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଗୋଟିଏ ନୁହେଁ, ଦୁଇଟି ବୈଠକ ହୋଇଥିଲା । ଦୁଇ ଅନୁପସ୍ଥିତ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସମେତ ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଉଭୟ ବୈଠକର ଉପଯୁକ୍ତ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଏକମାତ୍ର ତ୍ରୁଟି ହେଉଛି ଯେ ଯେଉଁ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଆମେ ଜଡ଼ିତ ତାହା କୌଣସି ବୈଠକର କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇନଥିଲା । ଏହା ସର୍ବଦା କରାଯିବା ଉଚିତ କି ନାହିଁ ତାହା ଆମେ ଏଠାରେ ସ୍ଥିର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ - ଇଂରାଜୀ ମାମଲା ଅଛି ଯାହା ସୂଚିତ କରେ ଯେ ଏହା ସର୍ବଦା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ *ଦି କିଙ୍ଗ* ବନାମ *ପଲ୍ସଫୋର୍ଡ*[1], *ଲା କମ୍ପାନୀ ଡି ମେଭିଲ୍* ବନାମ *ହ୍ୱିଟଲି*[2]ଏବଂ *ପାର୍କର୍ ଆଣ୍ଡ କୁପର୍ ଲିମିଟେଡ୍* ବନାମ *ରିଡିଙ୍ଗ*[3]; ଏହା ମଧ୍ୟ, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଉଭୟ ନୋଟିସ୍ ର କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀରେ ଥିବା ବିଷୟ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଥିଲା "ଅନ୍ୟ ବିଷୟ, ଯଦି କିଛି ଥାଏ" । କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାରଣ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ସଦସ୍ୟମାନେ ବାସ୍ତବରେ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ବୈଠକରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ବୈଠକର ସଦସ୍ୟମାନେ ସେମାନଙ୍କ ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ; ଏବଂ ଉଭୟ ସମୟରେ ସର୍ବସମ୍ମତି ଥିଲା । ଏପରିକି ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ନିଆଯାଇଥିବା କଠୋର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଉପରେ ଏହା ସୂଚିତ କରାଯାଏ ଯେ ପ୍ରଦତ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଉପଯୁକ୍ତ ସୂଚନା ଅଭାବକୁ ଛାଡ କରାଯାଇ ପାରିବ । ତେଣୁ, ଯଦି ସୂଚନା ପାଇନଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବୈଠକରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଅନିୟମିତତା ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି, ତେବେ ତ୍ରୁଟି ଉପଶମ ହୁଏ; ସେହିପରି ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ବୈଠକ ପୂର୍ବରୁ କମିଟି ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବା ପାଇଁ ଠିକ୍ ସମୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଦୂରରେ ଥାଆନ୍ତି: ସେତେବେଳେ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପଠାଇବାକୁ ଉପେକ୍ଷା କରାଯାଇଥାଏ । *ରାଧା କିଶନ ଜୟକିଶନ* ବନାମ *ପୌରପାଳିକା ସମିତି, ଖଣ୍ଡୱା*[4] ଏବଂ *ୟଙ୍ଗ* ବନାମ *ଲେଡିଜ୍ ଇମ୍ପେରିଆଲ୍ କ୍ଲବ୍, ଲିମ୍*[5]ଦେଖନ୍ତୁ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଦ୍ଧତି ଅପେକ୍ଷା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଯଦି ଆଇନର ଭାବନାଏବଂ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଯଥେଷ୍ଟ ଅନୁପାଳନ ହୁଏ, ତେବେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଦ୍ଧତିରେ ଏକ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ତ୍ରୁଟି ଯାହା ଅନ୍ୟଥା ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ

([1]) 108 ଇ.ଆର. 1073.

([2]) [1896] 1 ସିଏଚ 788.

([3]) [1926] 1 ସିଏଚ 975.

([4]) 61 ଆଇ. ଏ. 125.

([5]) 89 ଏଲ.ଜେ.କେ.ବି. 563.

ଏବଂ ବୈଧ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ପରାସ୍ତ କରିବାକୁ ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହଁ । ତଥାପି, ଆମେ ଆମର ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟରେ ସୀମିତ ରଖିଛୁ ଯେଉଁଠାରେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଡକାଯାଇଥିବା ବୈଠକରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ବିନା ପ୍ରକୃତ ଉପସ୍ଥିତି ଥିଲା ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ଉଭୟ ଅବସରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସର୍ବସମ୍ମତି ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଏକ ମତବାଦର ସ୍ୱର ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସମାନ ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିବା ଉଚିତ ହେବ କି ନାହିଁ, ଆମେ କହିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନାହୁଁ । ଆମ ମତରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଦୁଇଟି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଅବୈଧ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ଭୁଲ କରିଥିଲେ । ପୃଥକ ଭାବରେ ନିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟରେ ଯାହା କିଛି ଚିନ୍ତା କରାଯାଇପାରେ, ଆମ ରାୟରେ ତ୍ରୁଟି, ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଉଭୟକୁ ଏକାଠି ପଢାଯାଏ ଏବଂ ସାମଗ୍ରିକ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ ତାହା ଉପଶମ ହୁଏ ।

ଆମେ ମଧ୍ୟ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭୁଲ୍ ଥିଲେ । ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟାଧୀଶମାନେ ଯଥାର୍ଥରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯାହା ନିକଟରେ ଆବେଦନ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଛି ସେହି କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଜକୁ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭାବେ ଗଠନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ , କିନ୍ତୁ ଏପରି କହିବା ପରେ ସେମାନେ ଯାହା ନକରିବା କଥା କହିଥିଲେ ତାହାହିଁ କରିଥିଲେ । ମାନ୍ୟବର ବିଚାରପତିମାନେ ଏହି ବିଚାର କରିବାକୁ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ ଯେ ଏପରି ତଥ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଯେଉଁଥିରୁ ଏକ ଗୁପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ବିଚାରବନ୍ତ ମସ୍ତିଷ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୈଧ ଭାବରେ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରିବ, କିନ୍ତୁ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଏହାର ପରିମାଣ ଏବଂ ପ୍ରଶସ୍ତତାର ପ୍ରମାଣ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯଦିଓ ସେମାନେ ପରିମାପର ମାପକାଠି କ'ଣ ହେବା ଉଚିତ ତାହା ସୂଚିତ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ଏପରି ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଯାହାକୁ ଆମେ ସମ୍ମତି କରିପାରିବୁ ନାହିଁ ।

ଏକ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭାବରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟାଧୀଶମାନେ ଯେଉଁ ତ୍ରୁଟି ସହିତ ନିଜକୁ ଆଗେଇ ନେବାକୁ ଏବଂ ତଥ୍ୟ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ, ତାହାକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ କୁଳପତି ଏବଂ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ କଟୁକ୍ତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସେମାନେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନଥିଲେ ବୋଲି ଆମେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛୁ । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ ଥିଲା ଏବଂ କୁଳପତି ଏବଂ ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ସଦସ୍ୟମାନେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ମଧ୍ୟରେ ଥିଲେ । ଏହା ହୋଇପାରେ ଯେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ପରିଚାଳନା କରାଯାଇ ପାରିଥାଆନ୍ତା, ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟାଧୀଶମାନେ ଯେଉଁ ଉପାୟରେ ସୂଚିତ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆଇନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକର କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା ଏବଂ ବିଚକ୍ଷଣତାକୁ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ବଦଳାଇବ, ଯାହାଙ୍କ ରାୟରେ ଏହି ବିଷୟକୁ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଏକ ଜରୁରୀ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱବାନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଯେପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି, ସେହିଭଳି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ସଚ୍ଚୋଟତାର ସହ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ସଂସ୍ଥାରେ ସେମାନେ ନିଜସ୍ୱ ବିଶେଷଜ୍ଞ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମତରେ ସେମାନେ ସେହି ମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ଘଟଣା ଉପରେ ଆଲୋକପାତ କରିପାରନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଜେ ଦୁଇଟିଯାକ ପତ୍ରର ତୁଳନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରାୟ ଛଅ ଘଣ୍ଟା ବିଚାରବିମର୍ଶ ପରେ ଏକ ସର୍ବସମ୍ମତ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଏବଂ ତା 'ପରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ଥର ଉପସ୍ଥିତ ନଥିବା ଜଣଙ୍କ

ସହାୟତାରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବୈଠକରେ ସେମାନେ ଏହି ବିଷୟର ନୂତନ ସମୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ତରବରିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟାୟ ବୋଲି କହି ଏହା ଅଯୌକ୍ତିକ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ଯତ୍ନର ଅଭାବ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ଭୁଲ ଅଟେ । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେହି ପ୍ରକାରର ମାମଲା ନୁହେଁ ଯେଉଁଥିରେ ଏକ *ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ* ଜାରି କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ତଦନୁସାରେ ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ରଦ୍ଦ କରିଛୁ ।

ଆମେ ଏବେ କୁଳପତିଙ୍କ ତରଫରୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଙ୍ଗୀକାର ପତ୍ର ଆଡ଼କୁ ଆସୁଛୁ । ଯେପରି ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛୁ, ସିଣ୍ଡିକେଟ୍ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥିଲା ଯେ ଏଠାରେ ଏକ ଗୁପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଛି ଏବଂ ତେଣୁ ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ନୂତନ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଯଦି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିନଥାନ୍ତେ, ତେବେ ସେହି ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାୟ ଅଢେଇ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାନ୍ତା ଏବଂ ଏହା ସମ୍ଭବ ଯେ ସେତେବେଳେ ସଫଳ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ଛାତ୍ର ପୁନର୍ବାର କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତେ, କିମ୍ବା ଅନ୍ତତଃ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଆନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ହେତୁ ପରୀକ୍ଷା ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିନଥିଲା ଏବଂ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ପୂର୍ବରୁ ଅନୁଷ୍ଠିତ ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ ଘୋଷିତ ଫଳାଫଳକୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହାର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବା ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ପ୍ରାୟ ଅଢେଇ ବର୍ଷ ଧରି ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀରେ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପରୀକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି ଆମେ ଯେଉଁ *ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା* ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲୁ, ତାହା ଯଦି ପୁନର୍ବାର ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ତା'ହେଲେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେବ ଯେ ସେହି ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ଅଢ଼େଇ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଯେଉଁଠାରେ ଥିଲେ, ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଫେରିଯିବେ ଏବଂ ଯେଉଁ ପାଠ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନେ ପୂର୍ବରୁ ଶେଷ କରିସାରିଛନ୍ତି, ସେହି ପାଠ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକୁ ପୁଣିଥରେ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବେ । ଏପରି ଅନ୍ୟାୟକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ କୁଳପତିଙ୍କ ତରଫରୁ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଅଙ୍ଗୀକାର ପତ୍ର ଆମକୁ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି :

"ଯେଉଁ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ 1951 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ ମାସରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରଥମ ଏମ.ବି.ବି.ଏସ. ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଘୋଷିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସେହି ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଶରୀର ଗଠନ ବିଜ୍ଞାନରେ ପୁନର୍ବାର ହାଜର ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।"

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପୂର୍ବରୁ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା *ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ* ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ବିନା ଖର୍ଚ୍ଚରେ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦକୁ କୌଣସି ଆଦେଶ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିନିଧି : *ରାଜିନ୍ଦର ନାରାୟଣ* ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1-8,10-16,18-23 ଏବଂ 25-34 ମାନଙ୍କ ପାଇଁ

ପ୍ରତିନିଧି: *ଏସ୍. ପି. ବର୍ମା* ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ | ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ |"

Translated by:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।